

Zwanenzang
en ander Beestachtigheden

Rijden op de dierenambulance

door

Arend Zeebeer

Beestachtigheden

Auteur: Arend Zeebeer
isbn: 9789464657005
Omslagontwerp: Auteur
Copyright: Auteur
Druk: Brave New Books

Afbeelding omslag:

Het terugplaatsen van jonge zwaluwen
Foto: Arnold Huizer

Beestachtigheden

Inhoud

Observaties.....	1
1: Zwanenzang.....	3
2: Merelmaatregelen.....	13
3: Van mussen en mezen.....	27
4: In het hol van de tamme meeuw..	33
5: Duif niet dood.....	39
6: Brandnetel Blues.....	51
7: Waterhoen zonder water.....	63
8: Meeuw te water.....	73
9: Marter martelingen.....	85
10: De geeuw van de spreeuw.....	99
11: Ganzenjacht.....	103
12: De blauwe reiger die verdween..	111
13: Een afgezogen mus.....	119
14: Misse meeuw.....	129
15: Al die zullen ter ganzen varen..	139
16: Gevallen duif.....	143
17: Twee duiven in één klap.....	149

Inhoud

18: Wulp tussen de koeien.....	155
19: Kippige merel.....	163
20: De kat de bel aanbinden.....	171
21: Kraaienmars voor een duif.....	179
22: Gesteigerde duif.....	181
23: Koppende eend.....	189
24: Motörkat.....	195
25: Kattenbijter.....	199
26: Haas zonder leger.....	203
27: Stekeligheden.....	207
28: Kinderboerderij.....	209
29: Klitsklatsklandere.....	217
30: Konijnen eunuch.....	225

Observaties op de dieren- ambulance:

Sinds enige tijd zit ik als chauffeur op een dierenambulance. Verdwaalde honden, gewonde vogels, vermiste katten, halfverzopen egels, als dierenambulance ben je de redder in de nood. Dat je als vrijwilliger net zo min de ballen verstand hebt van die dieren als de omstanders moet je natuurlijk nooit laten merken. Jij hebt dat pakkie aan van de ambulance dus jij bent de deskundige.

Uiteraard is het minstens de helft van het vak niet om zo'n beest te redden, de meeste beesten redden zich prima. Maar de mensen die een melding doen weten zich of geen raad of denken dat assistentie geboden is. Waarbij ze onzeker zijn over wat voor assistentie gewenst of noodzakelijk is. Zaak is dan ook om zelfverzekerd op te treden en de verantwoording voor het geval in kwestie over te nemen. Dan zijn de omstanders er van af en dat is vaak het belangrijkste.

Als vrijwilliger bij de organisatie waarbij ik ben aangesloten draai je normaal gesproken vierentwintig uur dienst, van zeven uur 's avonds tot zeven uur 's avonds. Er zijn drie dagdelen, dus je kunt schuiven met collega's als het zo uitkomt. 's Nachts is van 1900 tot 0900 de andere dag, ochtend is van 0900 tot 1300 en middag van 1300 tot 1900. Dat is allemaal geen wet van Meden en Perzen. De centrale vindt het allemaal wel best zolang er maar vierentwintig uur per dag iemand beschikbaar is.

Vierentwintig uur per dag klinkt erger dan het is. Het is maar zelden als er over de nacht een oproep komt. Mijn ergste ervaring op dit punt is dat ik na een melding van een gewonde kat om elf uur 's avonds weer thuis was en de volgende ochtend om twintig over zes uit het nest werd gebeld wegens een aangereden meerkoet.

Observaties

De meldingen komen binnen bij de centrale. In ons geval heeft die centrale twee verschillende gebieden onder beheer. In elk gebied rijdt één busje. Een enkele keer, als het niet te druk is of als er minder vrijwilligers beschikbaar zijn, rijdt één van die busjes op beide gebieden. Nadeel is dan wel dat de responstijd langer is omdat het busje verder moet rijden.

Vaak is het in zo'n dienst hollen of stilstaan. De ene keer zit je rustig thuis koffie te lebben en de andere keer ben je van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat heen en weer aan het karren. Soms ben je alleen in zo'n bus, soms heb je een rijder. Een rijder heeft de voorkeur, twee mensen weten en kunnen meer dan één, maar er moet wel een vrijwilliger beschikbaar zijn.

De vrijwilligers doen het voor nop, maar het busje, het onderhoud en de benzine moeten wel betaald worden uiteraard. Er komt een bijdrage van de gemeentes waar we rijden en de rest komt van donaties en bijdragen van Goede Doelen loterijen. Dat laatste gaat via een overkoepelende organisatie, de stichting Dierenlot. Maar als vrijwillig chauffeur heb ik met de financiële toestanden gelukkig(!) niets te maken.

Als chauffeur moet ik alleen een vast bedrag innen voor een huisdier waarvan de eigenaar bekend is. Dat kan cash en dan lever ik het in als donatie bij het asiel, via een (nieuwe) pinautomaat, of de eigenaar kan het direct naar het asiel overmaken, ook als donatie.

Het busje staat normaal bij je aan huis. Bij het wisselen van de diensten rijdt de dienstdoende chauffeur naar de volgende en die brengt de scheidende chauffeur terug naar huis. Beetje omslachtig, maar je moet wát.

1: Zwanenzang:

Zwanenzang: een metaforische uitdrukking voor de laatste uiting van iemand vóór zijn of haar vertrek. (Wiki)

1.1: Duif en raam

's Avonds om zeven uur is het wissel. Het weer is prima, eind van de lente, geen regen verwacht. Collega woont goed twintig kilometer verderop en dat is voor mij op het elektrische fietsje best te doen. In plaats van dat collega naar mij toe rijdt ga ik op 't fietsje naar haar toe. Fiets achterin de bus en dan rijd ik met bus met de fiets erin weer naar huis. Dat scheelt toch bijna vijftig kilometer met de bus. Goed voor het milieu, voor de financiën van de stichting, voor de collega (die is fors minder tijd kwijt) en voor mijn buikje. Vier keer winst, zagezegd.

Ik kom aan bij de collega. Ze wist dat ik zou komen en hoe laat. Niemand thuis. Ook het busje staat niet op de gebruikelijke plaats. Zeker een melding gehad. Maar ik had natuurlijk mijn telefoontje thuis laten liggen en wist dan ook niet of collega iets daarover gemeld had.

Na een kwartiertje heen en weer slenteren kwam collega inderdaad met het busje aantuffen. Ze had inderdaad op het laatst een melding gehad en dat netjes doorgegeven, maar omdat ik geen telefoon bij me had, had ik die niet gekregen.

Ik kon gelijk aan de bak. Terwijl dat zij naar huis reed was er alweer een melding binnengekomen, over een niet vliegende duif. Beestje was tegen een ruit geknald en in een achtertuin gevangen, voornamelijk omdat hij niet kon vliegen. Dat was een paar straten verderop.

En inderdaad, de mensen waren al op me aan het wachten. Ze hadden de duif in een doos gedaan en vertelden het verhaal. Hoe de man met een kleed door de hele tuin aan het jagen was geweest om dat gekke beest te pakken te krijgen. Je ziet het voor je.

Zwanenzang

In dezelfde stad is er een vogelopvang voor dat soort situaties. Daar de duif heengebracht en de administratie gedaan. Natuurlijk moeten wel de nodige formuliertjes worden ingevuld ter verantwoording.

Zwanenzang

1.2: Gevallen gans

Terwijl ik aan het invullen was kwam de volgende melding. In een dorp aan de overkant van de rivier was er een gans uit de lucht komen vallen. Letterlijk, volgens de melding.

Ik erheen. Klein dijkdorpje en waar ik moest wezen was een doodlopende dijk waar ik amper met de bus kon rijden, zo smal. Een hele kudde volk stond me al op te wachten. Het was 's avonds al wat later en de halve buurt was op de been om het avontuur mee te maken.

Degene die de melding gedaan had voerde het woord, voornamelijk. Af en toe, zoals in dat soort situaties gebruikelijk is, aangevuld met opmerkingen van de omstanders. Iedereen moet natuurlijk zijn of haar zegje doen.

De gans, een flinke jongen, was uit de lucht komen vallen en had zich onder een auto verschanst. Ik pak een lange, telescopische stok met een net eraan om het beest onder die auto vandaan te krijgen. Handschoentjes en pak aan omdat een vogel niet zomaar uit de lucht komt vallen. Dat doen ze alleen als ze flink ziek zijn en op het moment heerst de vogelgriep. En vogelgriep is voor mensen ongevaarlijk maar voor vogels des te meer. Je wilt je volgende klantje niet besmetten. Mijn grootste bak mee om de vogel in te doen mocht ik hem te pakken krijgen.

De auto waar hij onder zat stond vrij laag op de wielen en het was inderdaad een stevige gans. Ik op mijn buik ernaast met de stok om het beest naar mij toe de douwen. Op een gegeven moment draait hij met de kop naar mij toe. Daaraan had ik tenminste houvast. Met de ene hand de hals beetgepakt en met in de andere hand de stok het beest naar me toe gewurmd. Toen hij dicht genoeg bij was had ik het lek boven. Ik kon hem met beide handen rond de vleugels pakken en zo onder de auto vandaan trekken. Het

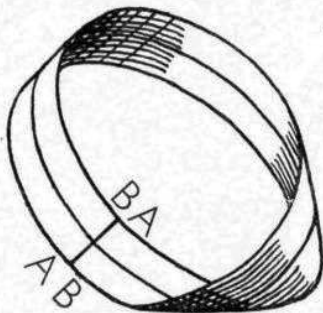
Zwanenzang

beest was het daar niet mee eens, maar wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen.

Beest in de box. Nog even gepraat met de omstanders. Die zijn altijd zo nieuwsgierig als wat en die geef je dan ook naar vermogen antwoord. Behandel de mensen zoals je zelf behandeld wil worden en neem er de tijd voor. Daar kom je het verst mee, op den duur.

Toen opbellen naar de opvang. “Heb je nog ruimte voor een gans verdacht van vogelgriep”. Toen ik hem onder die auto vandaan trok was ‘ie aardig levendig, maar hij is niet voor niets uit de lucht komen zeilen. “Nee, sorry. Ik heb geen vogelgriep op het erf en ik ben als de dood dat m’n andere vogels besmet raken”. Heel begrijpelijk en zo’n man kun je het niet kwalijk nemen. Volgende adres, in een stad verderop. “We willen hem wel opnemen, maar we willen eerst een attest van een dierenarts hebben. Dierenarts gebeld. “Geen dienst, bel de dienstdoende dierenarts op nummer 0900****”. Dierenarts van dienst: “Ik heb de ballen verstand van ganzen met vogelgriep, maar misschien kunnen ze je verder helpen op de pluimveeafdeling van een landbouworganisatie”. Pluimvee zegt: “Maar ik heb alleen maar met pluimvee te maken, niet met wilde ganzen. Bovendien kan ik dat alleen maar via een bloedtest in een laboratorium en dat duurt minstens een dag”. “Maarre, in de

stad is er een adresje waar ze dat ook doen”. Adres gecontroleerd en dat was van één van de dierenartsen die geen dienst hadden. Ik zat dus op een Möbiusband, een structuur waarin je steeds weer op hetzelfde plekje uitkomt. De graficus Escher heeft daar mooie tekeningen

Möbiusband

Zwanenzang

van gemaakt.

In de tussentijd had ik ook regelmatig contact gehad met de centrale en die was uiteindelijk in precies het zelfde cirkeltje als ik terecht gekomen. Dus: de dierenarts kon niet helpen, de opvang wou niet opvangen en de verschillende andere instanties wisten het ook niet. Ondertussen zat ik nog steeds met de gans in de auto. De omstanders waren inmiddels weggelopen want die duurde het allemaal veel te lang.

Toen hakte de centrale toch maar de knoop door, tenslotte kon ik ook niet de hele nacht die vogel in de kist houden. “Zet dat beest maar aan een rustig plekje aan de rivier neer, wij weten het ook niet meer”. “Het beest komt uit de natuur en als je het weer terug in de natuur zet dan maak je de minste brokken”. Ik ben redelijk bekend in de omgeving en heb het beest dicht aan de rivier op een doodlopend weggetje weer losgelaten. Hij siste wat naar me en waggelde heen en weer. Er zat in ieder geval nog wel leven in.

Kist en andere materialen ontsmet, je weet maar nooit, en kort voor tien was ik thuis.

1.3: Zwemmende egel

De volgende ochtend zo tegen half acht een telefoontje. Twee meldingen. Een dode kat aan de kant van de weg, kaartje en een foto van het dode beest waren bijgevoegd. De andere melding was van een egel. Die was in een put gevallen en al zwemmende eruit gevist. Mensen hadden hem in een doos gedaan en wisten verder niet wat ermee te doen.

Levende beesten gaan voor dode, dus eerst naar die egel. Die was op een boerderij in het buitengebied in een put gekukeld. Helemaal was de huisnummering voor een ongediplomeerd huisnummeroloog als ik ietwat ondoorzichtig. Ik was dus al drie keer de weg op en neer gereden toen ik door de centrale werd opgebeld met de melding: "Ze zien je op en neer rijden. Nu terugrijden en dan de tweede boerderij links, daar staan ze". En inderdaad. Daar stonden ze. Boerin met een kind op de arm. Egel zat in een doos. Praatje gemaakt, egeltje meegenomen naar de opvang. Onderweg kwam er alweer een melding.

Zwanenzang

1.4: Verdwaalde zwanen

Een zwanenechtpaar met zes of zeven kuikens waarvan drie kuikens de weg waren kwijtgeraakt en een paar honderd meter van de ouders in de berm zaten. Een flinke groep omstanders was al een tijdje met de beesten aan het exerceren, maar niemand durfde de volwassen zwanen aan te pakken. Die waren hun jongen aan het beschermen en zijn dan niet gediend van goedbedoelde aandacht van mensen.

Ik moest alleen van de ene buitenwijk naar de andere. En tussen die twee wijken was een watertje. Er waren wel wat paden tussendoor, maar om sluipverkeer tegen te gaan had de gemeente in haar oneindige wijsheid besloten om obstructiepaaltjes neer te zetten. En die paaltjes stonden niet op mijn domdommetje. Ik moest dus een stuk achteruit tussen geparkeerde auto's door, op de bonnefooi de rondweg naar de andere wijk vinden en vandaar naar de zwanen. Leuk is dat, in een grotere auto dan je gewend bent in een nagenoeg onbekende stad.

Maar, al duurde het even, ik heb het gevonden. Ondertussen had ik, op basis wat ik van de centrale gehoord had, al een Plan de Campagne opgesteld: met de lange stok de jongen naar de ouders drijven, in plaats van waar de de omstanders mee bezig waren, de ouders naar de jongen.

Eerst maar naar de grootste bedrijvigheid, bij de ouders. Even gepraat. Ze probeerden de ouders met de rest van de jongen met stukjes brood naar de verloren zonen (of dochters natuurlijk) te lokken. Nou wil ik niet veel zeggen, maar ik heb eens ergens gehoord dat brood niet eens zo goed is voor vogels. En verder, als je ze teveel voert hebben ze geen trek meer en komen ze niet meer, denk ik zo.

Zwanenzang

Ik ging dan ook, gewapend met stok en schepnet, richting de jongen. Daar waren twee dames aanwezig die eigenlijk een beetje met de handen in het haar zaten. Ze wilden de jongen wel richting ouders drijven, maar die kuikens wilden steeds naar de sloot toe. Aan weerskanten van de dijk was een sloot, je moest ze dus aan beide kanten blokkeren. Met twee man is dat natuurlijk geen doen. Maar toen kwam ik (schouderklopje voor mezelf) met m'n stok.

Alle drie de beestjes zaten in de berm. Ze waren nog best jong en zeker nog niet zelfstandig. Ik ging met de stok tussen de sloot en de kuikens en dreef ze zo richting weg. Daar zorgden beide dames ervoor dat ze niet doorschoten naar de sloot aan de andere kant. En gedrieën dreven we ze richting ouders. De eerste paar meter ging prima. Langzaam, want je wilt die beesten niet zoveel stress geven dat ze een hartverzakking krijgen.

Maar na een paar meter gingen ze toch meer uiteen dan we wilden en één dook het hoge gras van de berm in. Één van de dames dook er achteraan en die kon nog maar net voorkomen dat het beestje het water in kukelde. Daarom moest ze hem wel vastpakken, iets wat we eigenlijk probeerden te voorkomen. Ook weer vanwege de eventuele stress.

Maar dat vastpakken ging goed. Het beest piepte aardig maar had verder geen nadelige symptomen. De andere dame en ik keken elkaar aan en paktten elk een kuiken. Dat ging een stuk vlotter. Ook onze beestjes zetten het op een piepen, maar voor de rest ging het prima.

Tien meter van de ouders, ze begonnen net belangstellend in onze richting te kijken, ze hoorden waarschijnlijk dat gepiep, hebben we de kuikens op de grond gezet. Die gingen waggelend op papa en mama aan. Één van de dames was nog bezorgd of de ouders de kuikens zouden accepteren, maar dat ging van een leien dakje. Het gezin was weer compleet.

Zwanenzang

De hele groep was zo'n anderhalf uur aan het modderen geweest, de dierenambulance kwam en de zaak was binnen tien minuten tot ieders tevredenheid opgelost. Soms gaat het goed.

Nog even de administratie en ritverantwoording bijwerken en dan konden we naar de dode kat, die al sinds vanochtend aan de kant van de weg lag. Op de plek van het kruisje.

Zwanenzang

1.5: Verdwaalde hond

Die kat lag aan een provinciale weg aan de overkant van de rivier. Zie daar maar eens een dooie kat in de berm te vinden. Maar met het kaartje, Google Maps én het domdommetje kon ik toch heel aardig uitvogelen waar dat beest moest liggen. Domdommetje ingesteld en karren maar. Voor de kortste route moest ik via de binnenstad. Lastig maar niet echt een probleem. Zit ik net midden in de krikkemikken van de binnenstad te krauten om bij de brug te komen wordt ik opgebeld. De centrale. Een loslopende hond met gevaar dat het beest onder een auto loopt op een nabijgelegen doorgaande weg.

Die kat gaat geen kant op, dus de hond heeft voorrang. De centrale had een adres, domdommetje opnieuw ingesteld aan de kant van de weg, gelukkig was er nét een plekje vrij waar ik even kon staan en op weg naar de hond. Toen ik de straat inreed stond er al een man te zwaaien om aan te geven waar ik zijn moest.

Ik zet de auto neer op een plekje van gemeentewerken en praat even met de mensen. De man was niet de enige aanwezige, er waren meer mensen aan het proberen het dier bij zijn lurven te grijpen of op zijn minst te voorkomen dat hij de straat op zou rennen. De auto's reden voorzichtig maar het beest sprong alle kanten op dus hier op anticiperen was lastig voor de automobilisten.

Ik schroef mijn grote schepnet in elkaar, maatje middelgrote hond, en ga rustig op op het beest af. Lauw loenen, ik kwam niet binnen de tien meter van het dier en de stok was maar drie meter. Plan B. We hebben een soort hondenbrokjes in de auto om te lokken en goede maatjes te worden. Net als bij de man gaat de liefde van een dier vaak door de maag. Zakje met brokken gepakt, zo dicht mogelijk naar het dier toe en laten zien dat je wat voor hem hebt. Werkt niet. Gooien. Beest ziet, snuffelt en eet. Mooi zo, eerste horde genomen.

Zwanenzang

Ondertussen rent het beestje van hot naar haar en is vrijwel continue aan het blaffen. Maar ik heb zijn aandacht. Weer een brokje laten zien en gooien, want dichterbij komt hij nog steeds niet. Wel trekt hij met al dat gesprong in de richting van een grote doorgaande weg, waar je zo'n beest juist niet wilt hebben. Ik probeer tussen de weg en hem in te komen maar dat lukt niet, hij gaat om me heen. De omstanders hebben het inmiddels opgegeven en zijn verder gegaan met hun eigen besognes.

Uiteindelijk steekt hij die doorgaande weg toch over. Geen auto's gelukkig, alleen een fietser die hem gemakkelijk kan ontwijken. Ik er achteraan. Achter een rij huizen is een trapveldje, met een sloot en doelpalen voor de plaatselijke jeugd. Het beest houdt me goed in de gaten en komt zowaar een stukje dichterbij. Hij heeft beslist belangstelling voor de brokjes maar blijft nog steeds op ruime afstand.

Ik ga in het gras zitten om zo min mogelijk bedreigend over te komen en blijf praten en lokken. Er komt een vrouw op een fiets langs die me adviseert de dierenambulance te bellen. Ik laat het logo op mijn jas zien en zeg dat ik dat zelf ben. Oh, oké. Op een gegeven moment heb ik hem zover dat hij één van de brokjes tussen mijn vingers vandaan grist. Inmiddels breek ik de brokjes in vieren want ik heb geen ongelimiteerde voorraad.

Toch blijft het dier te ver van me vandaan om het te pakken. Hij blijft constant blaffen en heen en weer springen. Heel af en toe gaat 'ie in het gras liggen, maar als ik dan een metertje op hem toeschuijft komt hij weer in de benen en begint het weer van voren af aan. Hij trekt wel steeds in de richting van een woonwijk, net alsof hij de omgeving begint te herkennen.

Opeens gaat hij, met het nodige geblaf en heen en weer gesprong, die woonwijk in. Ik er maar weer achteraan, het laatste brokje in de hand. Één straat de wijk in komt er een vrouw op een

Zwanenzang

fiets aanrijden. Die spreekt het dier aan en noemt een naam. Ik vraag of het haar hond is. Inderdaad. Er werd verbouwd en toen was er per ongeluk een hek open blijven staan en had het beest de kuierlatten genomen. Ze was al aan het zoeken toen ze hem hoorde blaffen. Op dat blaffen was ze afgekomen.

Beest was terecht. Eind goed al goed. Maar ik was wel goed drie kwartier aan het klooiën geweest met dat beest. Weliswaar in de baas z'n tijd, maar toch.

Zwanenzang

1.6: Twee dode katten

Ik weer terug naar de bus. Hopelijk dit keer gelegenheid om die dooie kat op te halen. Domdommetje weer ingesteld en de rivier over op weg naar de kat. Ongeveer waar ik zijn moest was een zijweggetje. Daar heb ik de bus in de berm gezet en ben gaan zoeken. Eerst een goede honderd meter aan de noordkant en dan oversteken en aan de zuidkant teruglopen. En precies op het moment dat ik bij mezelf denk dat iemand anders dat beest al heeft weggehaald, daar ligt 'ie. Dode kat, halsbandje ernaast, precies volgens de beschrijving.

Ik maak, volgens protocol, foto's, stop het beest in een plastic zak en ga terug naar de auto om te kijken of het beest een chipnummer heeft en de administratie te doen. Veel huisdieren zijn gechipt. In de ambulance ligt een apparaatje waar we de chip mee kunnen uitlezen. Op internet kunnen we dan vervolgens kijken waar het beest thuishoort.

Net als ik daar mee bezig ben wordt ik opgebeld. De centrale. Waar of ik mee bezig ben. Een paar honderd meter verderop staat er iemand op mij te wachten. Hè, wat? Kruisje op de kaart klopt, foto's kloppen, beschrijving van de melding klopt, wat nou weer?

Ik stap in de auto en rijd met mijn stomme kop de verkeerde kant op. Centrale weer aan de lijn. Je rijdt de verkeerde kant op. Oké. Busje gedraaid en de andere kant op gereden. Daar staat bij het bord van de bebouwde kom een fietser te wachten. En inderdaad, ook daar een dode kat in de berm. Waren er twee dode katten in hetzelfde stukje weg. En de fietser dacht dat ik zijn melding al gehad had en op weg was naar hem.

Kan gebeuren. Geen probleem, ook kat nummer twee gefotografeerd en bekeken. Deze had, in tegenstelling tot de eerste geen chip. Op internet was bij de eerste alleen een telefoonnummer ge-

Zwanenzang

registreerd. Nummer gebeld en verteld dat de kat dood gevonden was. De vrouw die antwoordde was er aardig laconiek onder. Volgens procedure vroeg ik of ze het beest zelf wilde begraven of dat wij dat moeten verzorgen. Tot mijn verrassing stelde ze geen prijs op het beest. Kan natuurlijk, maar het kost dan wel vijftientig euro. Ook de dierenambulance moet betalen voor de afvoer van gestorven dieren. Ze zou het bedrag overmaken.

Alweer volgens protocol worden de gestorven (huis)dieren geregistreerd en dan in een vriezer opgeslagen. De foto's van de dieren worden gepubliceerd op internet en wie zijn of haar hond of kat herkent kan het beest komen ophalen. Na minimaal veertien dagen worden de niet-geclaimde dieren afgevoerd.

1.7: Vogel uit het nest

Voor de rest waren er geen meldingen, dus ik onderweg naar huis. Het was inmiddels tegen tweeën en ik had nog geen ontbijt of koffie gehad. Nou kende ik dergelijke situaties wel uit mijn vorige carrière, daar was het ook nog wel eens hollen of stilstaan, waarbij hollen volgens de baas de voorkeur had, maar ik begon toch wel trek te krijgen.

Ik had net een bak soep en een plak ontbijtkoek voor me liggen gaat de telefoon weer. Een vogeltje uit het nest gevallen. Beestje had nog geen veren, maar leefde wel. Goed, daar gaan we weer voor drie stuiver. Deze melding was voor mij krap een half uurtje rijden. Ik ben nog niet eens halverwege of ik krijg weer een telefoontje. Mijn diensten zijn niet meer nodig, vogeltje was toch doodgegaan. Ook dat is niet ongebruikelijk. Het komt wel vaker voor dat je op een melding afgaat en je wordt halverwege afgebeld omdat het niet meer nodig is. In dit geval zielig voor het beest, maar de dood hoort bij het leven. Als alle jonge vogeltjes zouden blijven leven dan was het óók weer niet goed. Je moet er dan ook niet te tragisch over doen.

Ik weer naar huis voor de rest van mijn soep en de ontbijtkoek.

Om zeven uur 's avonds is het weer overdracht. De meeste meldingen komen over het algemeen 's ochtends en laat in de middag of 's avonds, dus ik laad alvast mijn fiets in de bus. Best kans dat ik wat later melding op melding krijg en dan kan ik na de laatste melding direct naar mijn collega om de bus weg te brengen. Dan kan ik op 't fietsje op huis aan en heeft collega de handen vrij voor de volgende melding.

1.8: Gewonde meeuw

En inderdaad. Ik krijg een melding van een gewonde meeuw in een dorp. En direct daarna moest ik naar een dierenarts in de grote stad om een stel katten op te halen voor het asiel. De katten waren geopereerd en moesten naar het asiel om aan te sterken. Daarna zouden ze worden vrijgelaten. Het waren wilde katten die waren gesteriliseerd of gecastreerd. Dieren worden niet zonder een hele goede reden afgemaakt, eigenlijk alleen maar om nodeloos lijden te voorkomen. Ook wilde dieren worden weer uitgezet. In het geval van katten worden ze steriel gemaakt zodat er in ieder geval geen jongen bij komen.

Ik naar de meeuw. Die lag aan de kant van de weg tegen een heg aan zielig te wezen. Helemaal volgens de beschrijving van de melder. Klopte precies. Waarschijnlijk had de meeuw een forse tik van een auto gehad, gezien de vindplaats. En het was een hele forse tik geweest, want normaal gesproken kunnen vogels, ziek als ze zijn, venijnig uithalen. Dit beest zat zielig onder de heg en ik kon hem gewoon benaderen, oppakken en in een transportbox plaatsen. Meestal heb je tegen die tijd wel een houw van een snavel te pakken of zoiets, maar dit beest verwikte of verweegde niet. De meeuw naar de opvang in de stad gebracht, dat was niet ver, eigenlijk alleen maar de rivier oversteken.

1.9: Gesneden katten

Maar onderhand was ik wel weer te laat voor de dierenarts in de grote stad. Dat is goed twintig minuten rijden. Van de centrale moest ik wel op tijd zijn want ook bij een dierenarts hebben ze hun werktijden en op het asiel, waar de katten heen moesten, ook. Tot overmaat van ramp was de spits begonnen en de verbindingsweg is dan wel een autoweg, maar heeft grotendeels maar twee rijstroken. En die staan in de spits nog wel eens vast.

In dit geval kon ik doorkachelen met een vaartje van tussen de vijftig en zeventig. In ieder geval sneller dan de secundaire weg. De centrale had de tijd ruim genomen, de dierendokter was nog open. De katten lagen hun roes uit te slapen in hun kooi. De kooien waren van het asiel, de dieren hoefden niet overgepakt te worden. Dat scheelde alweer.

Op het asiel in dezelfde stad was de voordeur al dicht, maar de personeelsingang was nog open. Er was nog volk aanwezig. Ik kon de katten, vier stuks in totaal, direct overdragen aan de mensen van het asiel. “Kan ik nog helpen?” “Nee hoor, ‘t lukt wel”.

Het was nog geen tijd om de overdracht te doen, dus ben ik eerst maar even weer naar huis gereden. Toen het tijd was, er waren geen meldingen meer gekomen, het busje naar de volgende chauffeur gereden. Fietsje uitgeladen en weer naar huis gepeddeld.

Het was weer één van die dagen.